Ур-рр-ра!
Нема нікого вдома!
Тепер, що хочеш —
те й роби!
Не заважаєш ти нікому,
ніхто не заважа тобі.

"Ввімкну спочатку
телевізор,—
подумав я,—
та буду зблизька
дивитися,
і як захочу —
дивитись буду хоч до ночі!"

Ввімкнув.
Та вже за три хвилини
екран поплив
перед очима...

Тоді до ванної сходив
і напустив туди
води,
щоб капця мами запускати.
Та передумав.
Нецікаво...
Я клав на стіл
обидва лікті.
Я в кухні на підлогу
влігся.
На дверях покатався навіть!
Та все покинув.
Нецікаво...

Все можна!
Годі й говорить...
Захочу —
буду гризти лід,
захочу —
занявчу, мов кіт,
на нашому балконі.
Адже в кіно пішли батьки,
свободи — як ніколи!

Я навіть можу в шафі тата
яку завгодно книгу взяти
і з нею в татовому кріслі
сидіти,
підібгавши ноги

Але мені,
немов навмисне,
чомусь не хочеться нічого.
Хоч сядь — і плач.
діла такі...
Скоріш би вже
прийшли
батьки!